

Ганна Рось

Тільки обійми мене

На новому місці

До Перекопу Фелікс дістався на перекладних поштовим екіпажем. Прибувши на поштову станцію, він запитав у місцевого візника, чи близько знаходиться аптека пана Кундіна.

— Сідайте, пане, вмить доставимо, — запросив візник, стрибаючи на козли.

Фелікс сів в прольотку, поставивши поруч невелику поклажу.

— Вйо! — крикнув візник, підганяючи коня.

Фелікс розглядав вулички провінційного містечка Таврійської губернії. Тут і там снували люди. Перекоп славився видобутком солі, причому кращої в Європі. Тому тут було багатолюдно — сюди стікалися численні купецькі і чумацькі каравани.

Проїжджаючи, Фелікс побачив ринок, де юрмилися кумасі з великими кошиками. Ось булочна. Далі гостинний двір, де господарі привітно приймали подорожніх, пропонуючи не тільки ночівлю та смачний обід, а й амбри для розміщення товарів. Тут же надавали кінські сараї для відпочинку коней.

«Ось гімназія, — зауважив собі молодий чоловік, — вочевидь, для дівчаток».

— Приїхали, пан, — нарешті сказав візник, зупиняючи прольотку біля ганку з написом «Вільна аптека».

Фелікс розплатився з ним.

— Дякую, пане, — крикнув задоволений візник, поганяючи коня.

Фелікс відкрив двері, одразу задзвенів дзвоник. Увійшовши, молодий чоловік побачив просторе чисте приміщення. Аптекарь років шістдесяти відпустив жінці з хлопчиком грудний еліксир і засіб від нежитю в картонній коробці.

— Дякую вам, пане, — сказала жінка, поправляючи очіпок. — Ах, так, забула запитати, чи є у вас рисова пудра, — згадала вона.

— Неодмінно, пані, — відповів аптекар, подаючи коробочку з найтоншим ароматом іланг-ілангу і рожевого масла.

— От спасибі, ось Марійка буде рада, — сказала жінка і подала гроші, щоб розрахуватися.

Аптекарь, відрахувавши здачу відвідувачці, запитав у молодого чоловіка:

— Чим можу бути корисний, пане?

Дівчина, протираючи численні баночки на полиці з парфумами, непомітно глянула на симпатичного молодика.

— Можу я бачити пана Кундіна, Дмитра

Йосиповича? — запитав Фелікс.

Аптекарь здивовано підняв брови і запитав:

— Як зволите доповісти?

— Провізор Фелікс Станіславович Ясенєцький-Войно, — представився Фелікс.

— Дуже приємно, хвилинку, — сказав аптекарь і зник за внутрішніми дверима.

Через пару хвилин він повернувся:

— Прошу вас, Дмитро Йосипович вас чекає, — сказав аптекарь, пропускаючи вперед молодого провізора.

З кімнати навпроти назустріч Феліксу вийшов чоловік років п'ятдесяти, приємної зовнішності, з вусами, коротко пострижений, в окулярах.

— Здрастуйте, здрастуйте, Фелікс Станіславович, чекаємо вас з нетерпінням, — посміхнувся господар аптеки, простягаючи руку для вітання. — Як дісталися?

— Дякую, добре, Дмитро Йосипович, — відповів Фелікс, потискуючи долоню.

— Ви прямо з Києва?

— Ні, з Охтирки Харківської губернії, з минулого року працював там управляючим вільної аптеки, поки не призначили до вас.

— Дуже добре, значить, у вас вже є досвід роботи на посаді управляючого. Що ж, ласкаво просимо. Сьогодні ви влаштовуйтеся, тут неподалік здають затишну кімнату, Федір Гнатович, наш